No. 30. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 10 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KARLSRUHE, den 1. Maart. Een groot ongeluk heeft deze residentie-stad getroffen; het Groothertogelijk Hoftheater is gisteren avond afgebrand en verscheiden menschen zijn daarbij verongelukt. kort na vijf ure, toen reeds een gedeelte van het publiek in den schouwburg plaats genomen had en, met name de derde galerij, reeds bijna geheel bezet was, openbaarde zich eensklaps brand in een der hofloges van den eersten rang. In het eerst vermoedde men, dat eene gaspijp gesprongen was, doch nader getuigenis heeft doen blijken, dat eene plotselinge togt de vlam van een pas ontstoken gaslicht tegen een deel der loge-draperie gedreven heeft In weinige minuten stond geheel de binnenruimte der zaal in volle vlam en na een kwartier uurs was het gebouw overal door het vuur aangegrepen. Ten zes ure sloeg de brand naar alle zijden uit en bij den scherpen Oostenwind, die kort daarna in eenen Noordelijken storm omsloeg, had men veel moeite, om de naburige gebouwen te behoeden. Ten 10 ure was men daarin geslaagd en verder gevaar zoo goed als geheel voorkomen, daar het tooneelgebouw zelf in een hoop gloeijend puin verkeerd was. Allervreesselijkst was de verwarring geweest, welke de snelle toeneming van den brand onder de aanwezigen verwekte. Van de reeds zoo volle derde gallerij vooral konden, te midden van de naar boven slaande vlammen en den digten rook, velen zich niet redden. De uitgangen stopten zich; sommige menschen lieten zich naar de tweede gallerij en van daar in den bak af, andere vloden naar de vensters, in een van welke men onder anderen een jong man heeft zien hangen en verbranden. Hulp aan de ongelukkigen toe te brengen was, bij de geweldige uitbersting der vlammen en den verstikkenden rook onmogelijk; zelfs het aanzetten van brandladders werd door de geweldige vlam ondoenlijk. Volgens de *Karlsruher Zeitung* van heden worden er zeventig menschen vermist.

— De laatste berigten over den brand in den schouwburg te Karlsruhe, luiden hoogst treurig. Zij begrooten het aantal dooden op ruim 300, een getal, dat naar wij hopen, overdreven zal bevonden worden. (Het *Mannh. Journ.* en de *Mannh. Abendz.*, spreken van ruim 100 dooden). Al deze lieden behooren tot de bezoekers van de galerij, van welke niet meer dan 40 of 50 zich hebben kunnen redden, daar men in de verwarring de hoofdkranen der gaspijpen had toegedraaid, waardoor het op de trappen stik donker was. Van de bezoekers van het parterre zijn — zoover men thans weet — alleen een Engelschman, met zijne echtgenoot en twee kinderen, uithoofde van hunne onbekendheid met de localiteit, omgekomen.

DENEMARKEN.

KOPPENHAGEN, den 26. Februarij. Onze oorlogsvloot bestaat thans uit 6 linieschepen (5 van 84 en 1 van 76 stukken) en een op stapel staande van 80 stukken, 8 fregatten (van 40 tot 48 stukken) en 1 fregat op stapel van 48 stukken, 4 korvetten, 5 brikken, 3 kotters en 1 roei-flotielle van 88 sloepen en jollen, en 5 stoomschepen, te zamen 630 paardenkracht.

ENGELAND.

LONDEN 4 Maart. Grove wanorden hebben vrijdag ll. te Wick (Schotland) plaats gehad. De oproerige menigte heeft zich willen verzetten tegen het laden van granen. De *Riot-act* heeft men moeten lezen, en daar de menigte niet uiteen heeft willen gaan, hebben de troepen vuur moeten geven. Verscheidene personen zijn gewond.

— Op de Theems heeft eene stoomboot tegen een schip gestooten, hetwelk is gezonken, en waarbij 7 personen zijn omgekomen.

— In den jare 1846 zijn van wege Iersche uitgewekenen te New-York, Philadelphia en Baltimore, ten behoeve hunner nooddruftige betrekkingen in Ierland, uit voornoemde drie Amerikaansche steden derwaarts overgemaakt 1,001,650 dollars of nagenoeg 200,000 p. st.

FRANKRIJK.

PARIJS, 5 Maart. De uitgaven door de stad Parijs gedaan, door uitgifte van bons tot meerdere goedkoopte van het brood voor de arbeidende klasse, beliepen den 28 Feb. reeds 1.256 000 fr. Voor de maand Maart berekende men ook omstreeks een millioen te zullen noodig hebben.

— Men schrijft uit Marseille van den 27 Feb., dat ten gevolge van de vele schepen met koren uit de Zwartezee aangekomen, de haven zoo vol is, dat de schepen hun anker moeten werpen bij de eilanden Pamègue en Friont, waaronder eene menigte, die te Marseille ladingen moeten innemen voor het kanaal. Het getal der schepen, die hierdoor hunne ladingen niet konden innemen, heeft tot 180 beloopen, en was op den 26 Feb. nog 105.

— Onder de veelsoortige moorden, die er in alle oorden der wereld worden begaan, zijn er eenige, die zich onderscheiden, door het gruwzame en geheimzinnige dat er bij wordt waargenomen. Zoo vond men den 14. Februarij ll. in het arrondissement van Valenciennes, zekeren molenaar *Louis Robette*, digt bij zijn' molen zieltogend liggen. Schoon hij nog leefde en bij het ontvangen van den godsdienst en het afleggen der laatste biecht, nog bij zijn volle verstand was, weigerde hij opheldering en over de wijze, waarop hij in dien toestand geraakt was, te geven, en was den 15. reeds een lijk. Hij was verschrikkelijk mishandeld, zwom in zijn bloed, zijn hoofd telde niet minder dan tien wonden, — zijn kakebeen was verbrijzeld, even als de neus en gezigtsbeenderen, en de chirurgijn verklaarde dat eene wond dien hij tusschen de oogen had, op zich zelve reeds doodelijk was. Er was niet het minste spoor van, en er bestond geen de minste vermoedens tegen iemand als den dader, deze was en bleef onbekend.

Omstreeks denzelfden tijd, werd eene wedowe *Lorenir*, te Beauberij, niet verre van Lyon, in hare eenzame woning, op eene wreedaardige wijze door twee wonden aan het hoofd toegebragt, vermoord. Het bleek dat de deuren en vensters met geweld waren opengebroken en dat kasten en kleederen doorzocht waren zonder iets mede te nemen; ook wist ieder uit den omtrek dat zij haar geld bij anderen in bewaring had gesteld. De moordenaar heeft dus niets kunnen vinden, dan welligt eene kleinigheid, en tot nog toe is het der justitie niet gelukt ook hem te ontdekken. Wij mogen echter van Gods regtvaardigheid verwachten, dat de misdadigers bekend zullen worden en de daarop staande straffen zullen ondergaan.

BELGIE.

BRUGGE, den 5 Maart. In weerwil der verdubbelde militaire magt die er eergisteren, ter gelegenheid der loting voor de nationale militie, in de stad ontvouwd is geweest, bemerkte men reeds des namiddags groote zamenrottingen van volk in verscheidene onzer straten. Een dof gemompel van oproer en plundering deed zich van tijd tot tijd onder de menigte op; eenige straatjongens begaven zich voor de bakkerij van den heer *V*.........., op de Vijf hoeken, waar zij al de ruiten verbrijzelden. Zijn tegenwoordigheid van geest heeft alleen de plundering van zijn winkel voorkomen, door zelve het aanwezig brood aan de menigte uit te deelen. Om half vier ure heeft een detachement kurassiers alles uiteen gereden, en verscheidene personen, onder anderen eene beschonken vrouw aangehouden.

Nadien vormden zich op verscheidene punten der stad zamenrottingen. Om half vijf ure trok er eene naar de de Groote markt, waar een dronken loteling der militie zich aan haar hoofd stelde, en haar naar het Akademie-plein leidde. Daar begonnen zij voor het huis van een bakker te schreeuwen, doch vielen hetzelve niet aan. De kurassiers en de infanterie het plein daarna oprijdende, werden van verre uitgejouwd, doch hadden geene moeite om de volksmenigte te verdrijven.

Om zeven ure heeft de stads overheid bij trommelslag doen afkondigen, dat al de vreedzame inwoners verzocht waren naar huis te keeren, want dat de militairen tegen de kwaadwilligen krachtige maatregels gingen te werk stellen. In weerwil dezer aanmaning hebben er tot negen ure 's avonds zamenrottingen plaats gehad, en de kurassiers zijn tot diep in den nacht blijven rondrijden.

Gisteren was overal aangeplakt, dat alle bijeenkomsten van meer dan vijf personen op straat verboden was, en op staande voet zoude uiteen gedreven worden. Dien dag is overigens in de volmaaktste rust afgeloopen; al de winkels rondom de markt waren geopend, en heden was er geen spoor van onlusten of oploop meer te zien.

— Het *Journal du Commerce d'Anvers* van 12 Februarij vermeld, dat men bij Condrij zeer groote en geschikte onderaardsche woningen ontdekt heeft. Een toeval, gelijk gewoonlijk, voerde tot de ontdekking, en bij nader onderzoek ontwaarde men veertien in steen uitgehouden kamers omstreeks elk ter hoogte van 12 voeten. Twaalf van deze kamers hadden uitgang op een corridor. Wat de bestemming van deze onderaardsche woningen betreft, is het hoogst waarschijnlijk dat dezelve gediend hebben tot eene schuilplaats bij de invallen der Noormannen.

— De policie heeft op de laatste markt ontdekt, dat een boer, ten einde de graanprijzen te doen rijzen, aan de koopers valsche koopbiljetten met prijzen toonde. Dadelijk is er proces-verbaal opgemaakt, en er zijn tegen die man regtelijke vervolgingen begonnen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 6. Maart. De Minister van Financien heeft bekend gemaakt, dat in den omloop is ontdekt geworden een valsch Muntbiljet groot *Tien Gulden*, waarvan de vergelijking met een echt stuk de volgende bijzonderheden heeft doen ontdekken, op welke de aandacht van een iegelijk, ter voorkoming van schade, wordt gevestigd:

Het nagemaakte Muntbiljet is geheel met de pen geschreven, waardoor het, bij vergelijking, zeer gemakkelijk te onderkennen is van het echte, dat, met uitzondering van de nommers, en van de onderteekeningen der registratiën, geheel en al gedrukt is.

De nabootsing van de letters en kunstranden is onvolkomen.

Men heeft getracht, de op de Muntbiljetten gedrukte stempels, door afkrabbing en indrukking van het papier aan de achterzijde, na te maken; doch dit is zoo gebrekkig gedaan, dat de vervalsching daaruit dadelijk in het oog moet vallen.

In het papier ontbreken de watermerken; er is eene poging aangewend om de letters van het doorschijnende watermerk door afkrabbing van achteren na te bootsen.

De kleur eindelijk is eenigzins meer donker.

— Wij vernemen van goeder hand, dat de kapellaan *Gepkens* een request aan den Koning heeft ingediend, ten einde uitstel te verzoeken van de uitvoering van het vonnis, tot dat de ingestelde procedure tegen *Jan ter Linde* zal zijn afgeloopen, in de verwachting, dat die procedure een nieuw licht over de zaak mogt spreiden, en zijne onschuld aan den dag brengen. (*de Tyd.*)

— In de *Arnhemsche Courant* van heden komt een brief voor van Mr. *B. Reigers*, advokaat van den kapellaan *Gepkens*, waarin ZE., op uitdrukkelijk verlangen van den kapellaan, mededeelt, dat het gerucht, door die Courant medegedeelt, als zoude *Gepkens* zijne schuldpligtigheid aan den aanslag op *Maria Wiegerink* bekend hebben, van allen grond ontbloot is.

ZWOLLE, den 2. Maart. In Vriesland voert men thans uit Holland honderden mudden *zemelen* in, tot vermenging

---

DE MILITAIRE COMMISSIE,

(Vervolg en slot van onze vorige.)

- Welnu wij zullen zien, zeide de commissaris.

Eindelijk kwamen wij in de sacristij.

- Laat ons uwen winkel eens zien, zeide de commissaris, terwijl hij met de schede van zijnen sabel op een kast sloeg.

De pastoor haalde een klein sleuteltje uit zijnen zak en opende eene kast, waarin de voorwerpen der eeredienst netjes gerangschikt waren.

- Zoo, zoo, ziet gij wel, zeide de commissaris, dat is slapende munt. Waartoe zoude het dienen, dat men dit alles hier liet staan?

Hij ontrolde de stolen, de kasuifels en koorkleeden, verscheurde het galon, reet hetzelve los en sneed het onmiddellijk in stukken ter lengte van ongeveer eenen voet, die hij aan iederen voltigeur uitdeelde. Hij nam vervolgens den kelk, boukte dien op zijnen knie en sloeg hem plat, om hem gemakkelijker te kunnen medenemen. Eveneens handelde hij met de overige gewijde vaten, nam al, wat kostbaar was mede, en wierp al het overige wederom in de kast neder. Ik had mijne aandacht zoodanig op dien man gevestigd, dat ik er niet aan dacht, het gelaat van den ouden pastoor te beschouwen, die, naast mij staande, zijnen zakdoek in zijne bevende handen hield.

Toen dit onderzoek was geeindigd, zeide de commissaris. - Komaan, begeven wij ons op weg naar Lyon! - De pastoor deed, als wilde hij nog eens naar huis gaan; maar de commissaris greep hem vast en zeide:

- Wees over niets ongerust; indien gij misschien langen tijd mogt gevangen zitten, dan zal ik uw lot wel verzachten; en daarenboven zal ik wel zorgen, dat u niets kwaads overkome.

En hij leidde hem regtstreeks door eene andere deur, terwijl hij hem op de schouders klopte. Maar, toen wij door den tuin gingen, kwam hem de meid zijnen hoed en snuifdoos brengen. Ik weet niet wel, of die tuin niet het kerkhof was; hij geleek er ten minste naar. Hier en daar zag men overblijfselen van zwarte kruisen langs eenen kleinen muur in het gras liggen. Wij hadden den tuin ter naauwernood verlaten, of een kind kwam ons achterna loopen, terwijl het schreeuwde: Mijnheer pastoor! mijnheer pastoor!

Dit was het kind, dat, zoo als wij vroeger verhaald hebben, aan de deur met eene geit zat te spelen. Het haalde ons weldra in, wierp zich om den grijzen priester en stamelde:

- Mijnheer pastoor! waar gaat gij heen, mijnheer pastoor?

- Ik moet naar Lyon gaan.

- Ha! gaat gij naar Lyon; dan zult gij mij zeker ook wat medebrengen?

- Ja, ik zal u wat medebrengen.

- En wat zult gij mij dan medebrengen, mijnheer pastoor? Breng mij....... Neen, breng mij eenen rozenkrans mede.

De pastoor omhelsde het lieve kind.

- Zend dit kind naar huis, zeide de commissaris.

De pastoor deed het kind naar huis gaan.

- Dit is het jongetje van eenen man uit dit dorp, zeide de grijze priester; de vader van dat ongelukkig kind is in het leger gestorven.

De pastoor had dit kind ongetwijfeld bij zich in huis genomen; en zorgde voor deszelfs opvoeding.

Nadat wij eenige schreden voorwaarts hadden afgelegd, beval de commissaris, dat appèl zou worden gehouden. Men vormde de gelederen en de pastoor marcheerde in het midden van het eerste peloton.

Wij trokken door het gansche dorp onder het geroffel der trommels, die den marsch sloegen. Het was heerlijk weer; maar het dorp scheen met den dood getroffen te zijn; alles was verlaten; alom heerschte de diepste stilte en eenzaamheid, als ware het midden in den nacht. Men zag slechts achter de glazen de hoofden van sommige goede lieden, die hunnen armen pastoor, die zich midden tusschen de soldaten bevond, met hunne blikken nastaarden. Men loste de schildwachten af, die aan het uiteinde der straat post hielden; ik bragt het overige van het detachement bij elkander, en wij hervatteden den weg, langs welke wij gekomen waren, terwijl de commissaris en ik steeds aan de spits, en de pastoor onder de manschappen van het eerste gelid was. Ik kon niet begrijpen, hoe een man van die jaren drie groote mijlen kon afleggen. Hij klaagde niet eens, dat hij vermoeid was..... Wij kwamen des middags ten drie ure te Lyon aan, en men volgde den loop der Rhone tot aan de plaats des Terreaux, die wij moesten overtrekken. Men sloeg links om en ging door de straat......

- Ik weet het wel, zeide ik tot den kolonel, door de straat, die zich regt tegenover de Morandbrug bevindt.

- Juist zoo. In het midden dier straat gekomen, die zoo gij weet, niet lang is, hielden de tamboers halt. Op het einde der straat bevond zich zoo veel volks, dat men dezelve niet kon doortrekken. Ik ging vooruit, om te zien wat er te doen was. Gendarmen, die te paard zaten riepen mij ik weet niet welke onverstaanbare woorden toe, en ik antwoordde met eene beweging van ongeduld waaraan zij niet durfden te wederstaan. De tamboers drongen door het volk heen en de spits mijner colonne maakte eene opening op de plaats, die wij moesten overtrekken;

met het roggemeel. Hoe zuiverend die zemelen ook zijn, de arbeidsman behoeft in deze dagen niets in te nemen, dat hem voor eene door overlading ontstelde maag heilzaam kan zijn. Een correspondent der *Prov. Friesche Courant* noemt het misbruik, dat de bakkers in Friesland van die zemelen maken, schandelijk.

De policie te Maastricht heeft ook met goed gevolg een bezoek in de bakkerswinkel gedaan, en veel te ligt brood in beslag genomen.

Wij verheugen ons, dat de ambtenaren der belastingen te dezer stede met prijzenswaardigen ijver waken tegen kwade bakkers-praktijken, zooals het vermengen van roggemeel met dat van boekweit, gerst en paardeboonen, als geschiedende niet dan tot nadeel van de behoeftige klasse, wier voornaamste voedsel men op deze wijze van zijne kracht berooft.

— Uit Groede 6. Maart wordt ons gemeld:

« Men zal zich welligt herinneren, dat, in de maand Augustus of September 1842, in de gemeente Nieuwvliet is afgebrand de schuur eener landbouwers hofstede, met een groot gedeelte van den reeds ingezamelden tarwe- en gerste oogst, eenig vee en landbouw-gereedschap, en dat de oorzaak daarvan toen en lang daarna met duisternis is omhuld gebleven, ofschoon sommigen het vermoeden niet van zich konden afweren, dat dit ongeval aan moedwil was toe te schrijven. Thans loopt hier het gerucht, dat de dader zich aan den heer kantonregter te Sluis als zoodanig zoude hebben bekend gemaakt, en bereids naar Middelburg in het huis van verzekering zou zijn overgebragt; — men is verlangend op eene meer officiele wijze de bevestiging of gegronde tegenspraak van dat gerucht te vernemen." (*Midd. C.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

De koningin van Engeland wil over het geheele koningryk eenen openbaren en algemeenen vastendag uitschryven; als of er tegenwoordig door het gros der bevolking niet genoeg gevast wordt! Wat grappen hangen de regeringen al niet op om de natien te blinddoeken. Zou H. M. medevasten? — Te Rotterdam zyn een aantal gesnoeide tienguldenstukken in omloop, men ziet er zelfs die deerlyk verminkt zyn (H. B.) — De Tyd had tot zaturdag ll. ten behoeve van Ierland f 18,455.59 ontvangen. — Te Maastricht zal door eenige voorname ingezetenen der stad, in navolging van hetgeen te Leiden en Utrecht is geschied, de openbaarmaking van het stedelyk budget worden verzocht. Alles verlangt naar licht, behalve de regeringen zoo groote als kleine; zouden zy redenen hebben om zoo op de duisternis gesteld te zyn? — De Minister van Financiën heeft onlangs eene krachtige vermaning laten uitgaan aan de Controleurs, om toch actief te zyn; hunne functiën zyn, volgens Z. Exc., van eenen ambulanten aard; zy moeten dus meer wandelen. Nu het gaat tegen den zomer; dan is dat pleizieriger. Er zyn menschen die er niet om treuren zouden al wandelden die ambulante ambtenaars finaal weg met den Minister er by, om nooit weer terug te keeren. Verder zeide Pharao: « ziet het volks dezes lands is alreede te vele en zoudt gy lieden hen laten rusten van hunne lasten!" en beval daarop de aandryvers en hunne ambtslieden de lasten des volks te verzwaren (Exodus V: vs. 5 en 9). — De staatsbegrooting van 1848 en 1849 is door de Tweede Kamer in de Afdeelingen ernstig overwogen. Een Gala zal alles wel bekrachtigen, en brave Nederlanders, past dan af je duiten! — In de Gron. C. No. 18 worden eenige treffende staaltjes medegedeeld van brutale en lage handelingen, in Nederlandsch-Russischen zin, by de loting der conscrits te Middelstrum, d. d. 23. Febr. jl. Ook te Loppersum moet het niet minder erg zyn toegegaan. — De Dr. C. verdedigt het wets-ontwerp tot intrekking der zeven-kinderen-wet en keurt het zelfs uit een regtkundig oogpunt goed, in stryd met de vry algemeene openie. Tot staving van zyn gevoelen, haalt zy de woorden aan van den prediker: « Wees niet al te regtvaardig!!!" — Men vermoedt met grond, dat het eerste meesterstuk (het bovengenoemde wets ontwerp) van onzen nieuwen minister van binnenlandsche zaken, by de Tweede Kamer ongenadig zal worden gewezen van de hand. — Te Khoi overleden prins Murad-ali 85e zoon van den Schach van Perzië, Feth-ali, die 104 kinderen had, van welke er nog 39 leven.

MENGELINGEN.

Berigt uit Noord-Amerika.

Naardien de zucht tot de landverhuizing naar N. Amerika meer algemeen ook in deze streken begint veld te winnen, en voorzeker reeds menig' arbeider en ambachtsman, aangespoord door de hier te lande slechte verdiensten, en de daaruit voortspruitende nijpende armoede, die den zoodanigen in deze dagen maar al te zeer treffen, tot het besluit zoude gekomen zijn, om zich met vrouw en kroost derwaarts te begeven, indien zij verzekerd waren dat hunne plaatsverwisseling eene gunstige omwenteling voor hun onderhoud te weeg bragt — zoo hoop ik de lezers van dit blad geene ondienst te doen, wanneer ik hiervan het een en ander in het midden breng.

Dat er over deze zaak reeds vele welgesnedene pennen gevoerd zijn is mij bekend, maar het eenvoudige is daarom, mijnes erachtens, niet minder nuttig. Ik vond mij hiertoe in staat gesteld, door een' brief, mij door een' geloofwaardig' man, bezorgd, die hem van zijnen oplettenden broeder, en die niet minder der waarheid hulde doet, thans in N. Amerika, ontvangen had. — Eenige punten hieruit aan te halen, zal genoeg zijn om de doorslaande bewijzen te krijgen, dat het in Amerika voor den ambachtsman en vooral voor den arbeider veel gunstiger gesteld is dan hier te lande. Verre zij het van mij zoo beslissend in eene zaak als deze te spreken, hield ik mij niet ten volle van de waarheid overtuigd.

Nadat hij kortelijk zijne reis verhaalt, waarin niets merkwaardigs te vinden is, dan dat hij drie weken zeeziek is geweest en in vijf en veertig dagen de reis van Hellevoetsluis tot N. Orleans gedaan heeft, gaat hij over tot de beschouwing van het land. Wij zullen hem hier zelven laten spreken.

« Orleans is eene volkrijke zeer aanzienlijke stad; als men voor dezelve, op zee is, kan men ze bijna niet zien van wege de zeeschepen en stoombooten; men ziet er weinig rijtuigen, de meesten rijden te paard; alle voerlieden rijden met twee ad drie muilezels voor eene kar." Hij neemt verder de reis naar St. Louis over de Missisipi, eene rivier zoo breed als de Rijn. Hij zegt: « Zeilschepen zijn op dit water niet bekend van wege de sterke stroom, en de boomgewassen, die men aan weêrszijde aantreft. Wij zijn nu vijf dagen van Orleans, waarin wij 300 mijlen hebben afgelegd, en slechts drie kleine steden en vier dorpen gezien. Ook moet ik u nog melden, dat wij, op de Missisipi varende, duizende boomen hebben gezien, die wegdrijven, zonder er naar gezien wordt, en die in Nederland zekerlijk f 10,- per stuk zouden opbrengen. Menige bosschen zijn zoo heerlijk, alsof ze door den heer VERSTOLK VAN ZOELEN zijn aangelegd: de boomen zijn glad en regt, 40 ad 50 voet stam, een, twee ad drie voet dik, doch de vruchtboomen zijn er niet zoo algemeen, ofschoon men dagelijks vruchten op de markt aantreft.

« Het boerenbedrijf begint hier nu ook vooruit te gaan; men heeft eenen berg met vier roeden, nabij St. Louis, gezien. De grond is zuivere ligte doorzakkende klei, mijns inziens tot alles geschikt, die vrij van overstroomen is, evenwel vindt men op sommige plaatsen kaden van 1½ voet. Alle soorten van dieren en vogels verschillen veel met die van Holland. Men heeft hier het Engelsche paardenras; de ossen gebruikt men ook om te werken. De varkens zijn klein en meest zwart en bont. Het vee loopt het gansche jaar door in de bosschen, dit strekt ook ten bewijze dat er geene of althans zeer weinige verslindende dieren zijn, en dan nog van geenen boozen aard, omdat men nooit van eenige verslinding hoort. Er zijn tusschen N. Orleans en St. Louis, dat 400 uren van elkander is, vele buurtschappen, en bij elke buurtschap vindt men een' zaagmolen, die, gelijk alle fabrijken, molens en vaartuigen, welke men er in menigte aantreft, door stoom gedreven en met hout gestookt worden. De huizen zijn er alle van planken gemaakt en hebben platte daken. De menschen, vooral de Amerikanen, bevallen mij uitermate wel: zij zijn nederig, geen onderscheid makende tusschen arm en rijk. Den vreemdelingen en vooral den Nederlanders zijn zij, om hunne netheid, zeer behulpzaam. Er zijn geene armen zoo als in Nederland; die er zijn, vinden nog beter dan menig ambachtsman ten uwent hun dagelijksch onderhoud. Op vastgestelde tijden vervoegen deze zich aan de huizen der rijken, waar zij vleesch en brood gereed vinden en waarvan zij zooveel kunnen nemen, als noodig voor hunne behoeften, want de Amerikaan zoude het zich schamen ellende in zijn land te moeten zien. Doch die gezond is en werken wil, kan vrij goed zijn brood verdienen. Als arbeider is het loon één dollar, d. i. f 2,50 daags, als ambachtsman één, twee ad drie dollars.

« Neem nu in aanmerking dat de leven-middelen goedkoop zijn, dan is het er oneindig beter dan in Nederland; ik althans verheug mij dat ik tot dien stap ben overgegaan. Het rundvleesch, dat ik in Holland nooit beter gegeten heb, kost 2½ Amerikaansche cent of 7½ H. cent. Een pond spek kost 3 ad 4 cent. Bij een geheel varken nemende 2 cent. Ook het hertevleesch is er goedkoop en zeer smakelijk en de visch, die er in menigte is, kost een cent het pond. De overige levensmiddelen verschillen niet zoo aanmerkelijk. Het rivier- en welwater is er goed en zuiver. De tarwe verkoopt men voor 2½ dollar dat is f 6.25 het mud, d. i. ¾ Ned. mud.

Bij dit alles is het een vrij land; men koopt en verkoopt zoo als men wil, er wordt u nergens naar gevraagd. Men heeft er ook predikanten, die de menschen te regt helpen. Wij hebben hier (St. Louis) kamers gehuurd, en R.... (een man, die hij op zijne kosten heeft medegenomen) verdient nog den kost voor ons. Do JOASTE is ons in alles behulpzaam. Door zijn doen, ga ik met nog twee personen, op koste van de kolonie op reis naar het landschap Joa, dat nog vijftig uren verder is, om die streek op te nemen, ten einde er ons waarschijnlijk te vestigen.

Indien gij nog Nederlanders spreekt, die ook herwaarts komen, zeg dan dat zij niets van hun huisraad behoeven te verkoopen, want dit gaat voor ballast in het schip, en van Orleans tot St. Louis heeft mijne piano slechts f 1,25 van vracht gekost.

En nu, Geliefde Broeder! enz. enz. (*T. W.*)

AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

MAART 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	11,	vm.	7 ure.	Donderd.	11,	vm.	8 ure.
Vrijdag	12,	«	8 «	Vrijdag	12,	«	9 «
Zaturdag	13,	«	9 «	Zaturdag	13,	«	10 «
Zondag	14,	«	9½ «	Zondag	14,	«	10½ «
Maandag	15,	«	9½ «	Maandag	15,	«	11½ «
Dingsdag	16,	«	10 «	Dingsdag	16,	«	11½ «
Woensdag	17,	«	11½ «	Woensd.	17,	m.	12½ «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 Maart. Sedert den 6. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Prometheus, D. Bradhering, Odessa, lijnzaad; Sally, S. Swanen, Salonika, stukgoed; Albers, Axter, New-York, katoen en rijst; Caroline, J. Klein, pik en teer.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Aura Petronella, H. H. Arens, ballast, Avontuur; de Argo, J. J. Buchholtz, stukgoed, Hamburg.

Van Gend gezeild:

Margaretha, G. Holm, stukgoed, Hamburg.

Van Brussel gezeild:

Engelina, D. Nordmann, stukgoed, Hamburg.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

maar ik bemerkte alstoen, dat het onmogelijk was te passeren. Het was het uur waarop de executien plaats hadden, die overigens toch gedurende den ganschen namiddag voortduurden. De plaats was opgepropt van volk en van militairen, en de troepen vormden een vierkant rondom het schavot. Het mes van het werktuig viel neder en werd in eene diepe stilte opgetild, zoo geregeld, als sloeg men met den hamer op het aambeeld; de echo trilde langs de naburige huizen, en men hoorde niets dan een dof en eentoonig gekletter der wapenen, dat van een ijsselijk gedruisch vergezeld ging. Ik keerde naar den commissaris terug om hem te raadplegen; hij schreeuwde mij toe voorwaarts, voorwaarts! en kwam toeloopen. Op het zien van zijnen sjerp maakte ieder plaats voor hem; ieder was voor hem bevreesd. Wij kwamen eindelijk tot de gendarmen, die rondom het schavot geschaard waren. Onze komst had eene beweging onder de menigte verwekt, en aller blikken vestigden zich op ons. De commissaris ging midden door de gendarmen, wenkte een der lieden, die zich op het schavot bevond, met den vinger, en middelerwijl die man naar hem toe kwam, kwam hij den pastoor uit onze gelederen halen, greep hem bij den arm en leverde hem aan die man over, vervolgens zich naar mij wendende, riep hij mij, terwijl zijne woorden van gebaarden vergezeld gingen. Gij kunt naar de kazerne terug keeren.

Wij gingen langs de zijden der plaats, om tot het einde te geraken. Ik durfde ter naauwernood de beweegredenen dier laatste daad van den commissaris doorgronden; ik marcheerde voor mijne manschappen met neergebogen hoofd. Wij trokken voorbij de reijen der troepen, die rondom het schavot in slagorde stonden; een gedruisch van toebereidselen en eensgekletter van wapenen rammelden mij in het oor. Op het uiteinde der plaats, toen wij op het punt stonden dit ergerlijk tooneel te verlaten, ontrukte mij eene ik weet niet welke afschuwelijke nieuwsgierigheid eene beweging; ik rigtte mijne blikken naar het schavot, een lange grijze man beklom hetzelve. Ik sloeg mijne oogen nederwaarts, en in weerwil van mij zelven staarde ik andermaal naar de geregtsplaats. Het hoofd van den grijzen pastoor viel......

Nu wendde ik mijne blikken naar mijne manschappen, die het allen gezien hadden, men rukte in stilte voorwaarts, terwijl allen het hoofd hadden neergebogen. Op dit oogenblik hoorde men van verre dat de muzijkanten de Marseillaise begonnen aan te heffen.

- Die schurken! prevelde mijn sergeant, die uit het oude regement van Auvergne kwam. Ik heb nimmer geweten of hij van de slagtoffers of van de beulen sprak, maar hij had eenen zoo ouden en fatsoenlijken knevel...

- Hoe heette die man? vroeg ik aan den kolonel.

- Welke man?

- Die commissaris.

- Ach! ik herinner mij zijnen naam niet meer, of liever ik heb hem niet hooren noemen.

- Mijn God! riep ik uit, hoe is het mogelijk, dat zulke namen verborgen kunnen blijven! Is er geen bloed genoeg vergoten, om hen op al de gedenkteekenen van Frankrijk in het rood te schrijven?

- Ik heb u nu van eenen priester gesproken, zeide de kolonel maar ach hoevele andere gruwelen zijn er nog gebeurd! Eens guillotineerde men op dezelfde plaats twaalf nonnen en haren aalmoezenier, omdat zij.....

De kolonel staarde mij strak aan.

- Omdat zij geestelijke liederen hadden gezongen. Dit was de beweegreden van haar doodvonnis... Op eenen anderen keer haalde een man des volks, op het oogenblik, dat de regtspleging plaats had, of uit schrik of uit medelijden de schouders op, men vat hem, en men sleept hem naar het schavot en ach! het hoofd van dien ongelukkige volgde dat van hen, die hij zoo even had zien onthalzen.

- Mistrouwen wij hen, zeide ik als tot mij zelven, die de afschaffing der doodstraf vragen.

- Wat bedoelt gij daarmede, waarom zegt gij dat? hervatte de kolonel

- Daarom, omdat ik mij herinner, dat dezelfde lieden in denzelfden tijd hunne kreten in de conventie verhieven, om de doodstraf te doen afschaffen, en dat de Legendre en Bourdon den 1e prairial (negende maand van de Fransche republiek) haar nog inriepen in het bijzijn van het bloedige hoofd van Féraud, dien hunne moordenaars met sabels hadden doorzaagd, ...

Dit was sedert eenige maanden geschreven, en drie weken geleden ging ik door Lyon. Die verhalen kwamen mij voor den geest, toen ik met langzamen tred over de place des Terreaux wandelde, en ik op de muren van de steenen gevels der gebouwen, die aldaar staan, de laatste echo's van de bijl van 93 gadesloeg. De voorbijgangers verdrongen zich langs de winkels; colporteurs riepen hunne koopwaren uit, jongelieden aan den stoep der koffijhuizen gezeten lazen de courant, een orgel speelde niet ver van daar een deuntje van de straten van Parijs, en ik dacht aan den zin der oosterfelijke considerations sur la France (beschouwingen over Frankrijk), die aldus aanvangt: - Maar onze nazaten, die zich weinig over ons lijden zullen bekreunen, en die op onze grafstede zullen dansen.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBEN.